

Sygnatura akt VIII C 711/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko J. J.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 711/17

UZASADNIENIE

W dniu 24 stycznia 2017 roku powód - (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej J. J. powództwo o zapłatę kwoty 8.282,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną z (...) Bank (...) S.A. w dniu 21 czerwca 2007 roku umowy bankowej nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, którą zobowiązał się zwrócić na warunkach określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Pozwana nie spłaciła długu, pomimo wezwania do zapłaty, zatem w dniu 4 lutego 2016 roku S. C. Bank dokonał przelewu na rzecz powoda przysługującej mu wobec pozwanej wierzytelności.

(pozew k. 3-4)

W dniu 6 lutego 2017 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 704/17), którym zasądził dochodzoną pozvem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 25)

Nakaz ten pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, zaskarżyła sprzeciwem w całości, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia i jego nieudowodnienia tak co do zasady jak i wysokości oraz zarzut braku legitymacji procesowej czynnej powoda. Strona pozwana wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

(sprzeciw k. 28-29)

Na rozprawie w dniu 18 października 2017 roku pełnomocnik powoda nie stawiał się, zawiadomienie doręczono w prawidłowy sposób. Stawił się pełnomocnik pozwanej, który podtrzymał stanowisko w sprawie wnosząc o oddalenie powództwa.

(protokół rozprawy k. 43-44)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 lutego 2016 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarł z Prokurą Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. umowę o przelew wierzytelności. W wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji, o której mowa, wskazano, że ta obejmuje również wierzytelność wobec dłużnika J. J., która miała wynosić 4.061,88 zł z tytułu należności kapitałowej, 3.947,53 zł z tytułu odsetek oraz 206,10 zł z tytułu kosztów.

(umowa przelewu wierzytelności k. 7-11, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 12)

W dniu 20 stycznia 2017 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, w którym wskazano, że na podstawie swych ksiąg rachunkowych, Fundusz oświadcza, że w dniu 4 lutego 2016 roku powód nabył od (...) Bank S.A. wierzytelność wobec dłużnika J. J. wynikającą z umowy pożyczki

o nr (...). Powód wskazał, że wysokość zobowiązania dłużnika, według stanu na dzień wystawienia niniejszego wyciągu, wynosiła łącznie 8.282,06 zł.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 6)

Opisany stan faktyczny sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód twierdził, że jego roszczenie znajduje swoje źródło w umowie bankowej nr (...) zawartej w dniu 21 czerwca 2007 roku między pierwotnym wierzycielem (...) Bank (...) S.A. a pozwaną J. J..

Pozwana już w złożonym sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym zakwestionowała legitymację czynną powoda, podniosła zarzut nieudowodnienia roszczenia tak co do zasady jak i wysokości oraz jego przedawnienia

Podniesione przez pozwaną zarzuty należy uznać w pełni za zasadne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. w ogóle nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej J. J., wynikająca z zawartej przez nią z (...) Bank (...) S.A. umowy bankowej w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał swej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie, gdyż nie udowodnił, że wierzytelność nabyta od cedenta – określona jako przysługująca „wobec dłużnika” J. J. i jako wynikająca z opisanej umowy

– rzeczywiście istnieje.

Podkreślić należy, że powód twierdził, że jego roszczenie znajduje swoje źródło w umowie bankowej zawartej przez pozwaną z (...) Bank (...) S.A. Strona powodowa nie załączyła jednak do akt sprawy ani kopii wskazanej umowy łączącej pozwanego z pierwotnym wierzycielem, ani też innych dokumentów, z których wynikałoby, że pozwana w istocie była stroną przedmiotowej umowy jak i z których wynikałaby kwota dochodzona pozwem. Zasadną jest zatem konkluzja, że roszczenie dochodzone przedmiotowym powództwem w ogóle nie zostało udowodnione. Uzasadniając żądanie pozwu strona powodowa przedstawiła umowę o przelew wierzytelności z dnia 4 lutego 2016 roku wraz z wyciągiem z załącznika do tejże umowy. Tego rodzaju dokumenty nie mogą stanowić i nie stanowią dowodu na istnienie zobowiązania pozwanej. Są to tzw. dokumenty prywatne, których formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że zbywca (pierwotny wierzyciel) i nabywca złożyli oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tych dokumentów bez poparcia ich odpowiednimi dokumentami źródłowymi, wobec stanowiska strony przeciwnej, jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Również załączony do pozwu wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych, co do jego mocy dowodowej w procesie przeciwko konsumentowi, jak w przedmiotowej sprawie. Powyższe przesądził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900). Tym samym jest to również dokument prywatny, który sam w sobie nie dowodzi istnienia wierzytelności względem pozwanej.

Zauważyć również należy, że strona powodowa nie wykazała również, aby cedent (...) Bank S.A. był następcą prawnym (...) Bank S.A., nie przedłożyła w szczególności żadnych dokumentów świadczących o takim następstwie prawnym. W konsekwencji nawet gdyby przyjąć, co jednak w sprawie nie miało miejsca, że pozwana zawarła w dniu 21 czerwca 2007 roku z (...) Bank (...) S.A. umowę bankową nr (...), to i tak powód nie wykazał, że nabył ją skutecznie od (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wobec niewykazania, że ten nabył ją od pierwotnego wierzyciela pozwanej (...) Bank (...) S.A..

Nie budzi wątpliwości, że w niniejszej sprawie to powód powinien przedstawić dowód istnienia wierzytelności w dochodzonej wysokości – dowód, że pozwanego obciąża określone zadłużenie z tytułu zawartej z pierwotnym wierzycielem umowy bankowej, jak i dowód skutecznego nabycia takiej wierzytelności. Powód nie udowodnił powyższego twierdzenia a to, zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., na nim ciążył obowiązek udowodnienia powyższego stanu rzeczy, jako że z faktu tego wywodził skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu, a najpóźniej po sprzeciwie, powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału

procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyznowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

W przedmiotowej sprawie to właśnie powód winien udowodnić, że pozwaną obciąża nieuregulowane zadłużenie wynikające z zawartej z (...) Bank (...) S.A. umowy bankowej (to nie na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia tego, że takiego zadłużenia nie ma) i że wierzytelność tę skutecznie nabył. Powód nie udowodnił zarówno istnienia wierzytelności, będącej przedmiotem przelewu

jak i faktu jej nabycia, zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwana jest dłużnikiem powoda. Podkreślić przy tym należy, że powód nie załączając do pozwu żadnego dowodu potwierdzającego zasadność roszczenia, tak co do zasady jak i wysokości, czy wreszcie nie stawiając się na terminie rozprawy, pozbawił się możliwości wykazania prawdziwości swoich twierdzeń.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza, kwoty dochodzonej pozwem.

Wyłącznie na marginesie zauważyć należy, że podniesiony przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut przedawnienia także uznać należało jako zasadny. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie - związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że pierwotny wierzyciel takową działalność niewątpliwie prowadził. W przedmiotowej sprawie brak jest bliższych danych wskazujących, kiedy wierzytelność dochodzona przedmiotowym powództwem stała się wymagalna (skoro brak umowy bankowej). Przyjąć zatem należało, że wierzytelność stała się wymagalna z dniem następującym po dniu zawarcia ewentualnej umowy kredytu nr (...), to jest w dniu 22 czerwca 2007 roku. W tym zakresie to również powód winien załączyć odpowiednie dokumenty, w świetle których Sąd mógłby ustalić precyzyjnie termin wymagalności roszczenia i ocenić podniesiony zarzut przedawnienia, jeżeli chciałby wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne z twierdzenia, że roszczenie nie uległo przedawnieniu. Powód nie uczynił jednak zadość powyższemu, w związku z tym, biorąc pod uwagę dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, należało uznać, że roszczenie uległo przedawnieniu z dniem 22 czerwca 2010 roku. Sąd zobligowany był bowiem do oceny podniesionego zarzutu w świetle dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy.

Mając powyższe na uwadze, powództwo podlegało oddaleniu.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Koszty poniesione przez pozwaną wyniosły łącznie kwotę 1.817 zł i obejmowały koszty zastępstwa procesowego wykonywanego przez radcę prawnego ustalone w oparciu o § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz kwotę 17 zł – tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.